

נזיר יז

מי שנזר והוא בבית הקברות	ר' יוחנן	ריש לקיש
נזירות חלה עליו		אין נזירות חלה עליו

קושי על ריש לקיש	תירוץ
1 מי שנזר והוא בבית הקברות, אפי' היה שם שלשים יום - אין עולין מן המנין, ואינו מביא קרבן טומאה; קרבן טומאה הוא דלא מייתי, הא מיחל חיילא עליה!	אינו בתורת טומאה, ואינו בתורת קרבן
2 מי שהיה טמא ונזר - אסור לגלח ולשתות יין וליטמא למתים, ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים - ה"ז סופג את הארבעים; • אי אמרת בשלמא חיילא, היינו טעמא דסופג את הארבעים • אלא אי אמרת לא חיילא, אמאי סופג את הארבעים?	הכא במאי עסקינן? ביוצא ונכנס
3 אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא, אלא טמא שנזר - שביעי שלו עולה לו למנין, ונזיר טהור שנטמא - אין שביעי שלו עולה לו למנין; ואי ס"ד לא חיילא, אמאי עולה לו מן המנין?	

הבנה אחרת של המחלוקת - אמר מר בר רב אשי: מיחל כ"ע לא פליגי דחיילא

מי שנזר והוא בבית הקברות	ר' יוחנן	ריש לקיש
כיון דחיילא לקי		לא לקי וחיילא

קושי על ריש לקיש	תירוץ
1 מי שנזר והוא בבית הקברות, אפי' היה שם שלשים יום - אין עולין מן המנין, ואינו מביא קרבן טומאה; קרבן טומאה הוא דלא מייתי, הא מילקי לקי עליה!	בדין הוא דליתני אינו לוקה, אלא משום דקא בעי למיתנא סיפא: יצא ונכנס - עולה לו מן המנין ומביא קרבן טומאה, תנא רישא: אינו מביא קרבן טומאה.
3 אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא, אלא טמא שנזר - שביעי שלו עולה לו למנין, ונזיר טהור שנטמא - אין שביעי שלו עולה לו למנין; הא למלקות - זה וזה שוין!	לא, לתגלחת זה וזה שוין. <u>קושי</u> : אבל לענין מלקות מאי? זה לוקה וזה אינו לוקה, ליתנייה! <u>תירוץ</u> : בתקנתיה קא מיירי, בקלקוליה לא קא מיירי.
2 מי שהיה טמא ונזר - אסור לגלח ולשתות יין וליטמא למתים, ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים - ה"ז סופג את הארבעים;	תויבתא!

שאלת רבא: נזיר והוא בבית הקברות, מהו? בעי שהייה למלקות או לא?
הסבר שאלתו: היכי דמי?

- אילימא דאמרי ליה לא תינזור, למה לי שהייה? נזיר מאי טעמא לא בעי שהייה? דקא מתרי ביה, ה"נ קא מתרי ביה!
 - אלא, כגון שנכנס בשידה תיבה ומגדל ובא חבירו ופרע מעליו מעזיבה, כי גמירין שהייה - בבית המקדש, אבל אבראי לא, או דלמא לא שנא?
- תשובה: תיקו.

שאלת רב אשי: בעי רב אשי: נזר והוא בבית הקברות, טעון גילוח או לא?

- כי בעי תגלחת טהור שנטמא - דקא מטמא לנזירותיה, אבל טמא שנזר לא,
- או דלמא לא שנא?

ניסיון לענות על השאלה	דחייה
1 מי שנזר והוא בבית הקברות, אפי' היה שם שלשים יום - אין עולין מן המנין, ואינו מביא קרבן טומאה; קרבן טומאה הוא דלא מייתי, אבל גלוחי בעי.	מה טעם קאמר, מה טעם אינו מביא קרבן טומאה? משום דלא בעי גלוחי.
3 אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא, אלא טמא שנזר - שביעי שלו עולה לו למנין, ונזיר טהור שנטמא - אין שביעי שלו עולה לו למנין; מאי לאו הא לתגלחת - זה וזה שוין	לא, הא למלקות - זה וזה שוין. <u>קושי</u> : אבל תגלחת מאי? זה מגלח וזה אינו מגלח, ליתנייה! <u>תירוץ</u> : תנא שביעי שלו וכל מילי.

לא, תגלחת טהרה <u>חיזוק לדחייה</u> : הכי נמי מסתברא דאי ס"ד תגלחת טומאה, ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת? <u>דחיית החיזוק</u> : לא, תגלחת דנזירות קתני.	4 אין לי אלא ימי טומאתו שאין עולין לו מן המנין, ימי חלוטו מנין? <u>תשובה</u> : ודין הוא : מה ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן, אף ימי חלוטו מגלח ומביא קרבן, ומה ימי טומאתו אין עולין לו מן המנין, אף ימי חלוטו אין עולין לו מן המנין ! <u>קושי</u> : לא, אם אמרת בימי טומאתו - שכן מבטל בהן את הקודמין, לפיכך אין עולין לו מן המנין, תאמר בימי חלוטו - שאינו מבטל את הקודמין, לפיכך עולין לו מן המנין ? <u>תירוץ</u> : אמרת ? ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת - אין עולין לו מן המנין, ימי חלוטו שאין ראוי לתגלחת - לא כ"ש שאין עולין לו מן המנין ; מאי לאו תגלחת טומאה
--	---